

Čim bolj so bili tu spomini Jenkovi nejasni, temni, tem težje je določiti, ali in v kakem razmerju je pesnik z dozdevno predlogo. Da se je Jenko spominjal Redwitzove pesmice, o tem ne bomo dvomili, pač pa je mogoče dvomiti o zvezi s Heinejevo pesmijo. Misliti se namreč dá, da spominja Jenkova pesmica nanjo samo, ker je očitno Redwitzova osladna rimarija le posnetek po Heineju. A sentimentalno-melanholiški ton Jenkove pesmi bi govoril za ožji stik s Heinejevo pesmijo.

SRBSKI KRALJ PETER I.

Jasnejše je razmerje pri Jenkovih kiticah „Moje pesmi“:

Moja pesem bo nosila	Iz solzá, ki so veséle
Tvojo hvalo križem svet,	Mi rosíle moj obraz,
Z ust mladenčev se glasíla	Rože bodo razcvetéle,
Bo še v času poznih let.	Ko spet pride petja čas.

Iz solzá, ki so otožne
Zalivále mi okó,
Pa vijólice pobóžne
Pómlad obrodíla bo.¹⁾

Druga in tretja kitica kažeta jasno na drugo pesem v „Lyrisches Intermezzo“ kot Jenkov vir:

Aus meinen Thränen sprießen
Viel blühende Blumen hervor,
Und meine Seufzer werden
Ein Nachtigallenchor.²⁾

¹⁾ Jenko, *Pesmi*, 1865, str. 2.

²⁾ Heine, „*Lyr. Int.*“, št. 2.; gl. n. d., I. zv., str. 52. Gl. tudi *Ljublj. Zvon*, XIX., 97.

Dočim se torej naslanjata tedve kitici na to Heinejevo kitico, ima prva Jenkova kitica za vir neki drug spomin, spomin na pesnika, ki ni nič manj močno vplival na Jenka kot na Heineja, spomin na — Prešerna, na Prešernove verze v prvi gazelici:

Pesem môja je posoda — tvôjega imena,

V nji bom med slovenske brate sladki glas zanesel
Od zahoda do izhoda — tvôjega imena.¹⁾

Preden se pa obrnemo do Prešernovega vpliva na Jenka, je treba, da še kratko omenimo Nemca — Lenaua.

Tudi on je bil — čeprav ne v taki meri ko Heine — učitelj Jenkov. Po svojem mračnem razmišljevanju o smrti in o minljivosti vsega človeškega nas Jenko spominja nanj.²⁾ In nekatere take motive je tudi sprejel poleg nekaj drugih od Lenaua; treba pa je opomniti, da Jenko nasproti Lenau nikdar ni tako zatajil svoje osebnosti kakor proti Heineju.

Poglejmo najprej Lenauovo pesem „An die Wolke“:³⁾

Zieh nicht so schnell vorüber
An dieser stillen Heide,
Zieh nicht so schnell vorüber
An meinem stillen Leide,
Du Wolke in der Höh',
Steh still bei meinem Weh'!

O nimm auf deine Schwingen
Und trag zu ihr die Kunde,
Wie Schmerz und Groll noch ringen,
Und bluten aus der Wunde,
Die mir mit ihrem Trug
Die Ungetreue schlug.

Und kommst auf deinen Wegen
Du an vor ihrem Hause,
So stürze dich als Regen
Herunter mit Gebrause,
Daß sie bei dunkler Nacht
Aus ihrem Traum erwacht. — —

Ta motiv o oblaku-slu, ki ga je našel pri Lenauu, je porabil Jenko v tretjem „Obrazu“:

Siv oblak po nebu	Tam se med gorami
Z vetrom dalje plava.	Našim' bo ustavil.
Plava v lepe kraje,	V zlato se obleko
Kjer se vije Sava.	Zárjino opravil.

I ko njo bo videl,
Ko po vrtu hodi,
Mi jo bo pozdravil:
Draga, zdrava bodí!

¹⁾ Gl. Doktorja Francéta Prešerna poezije, uredil skriptor L. Pintar, *Ijudska izdaja*, 1901, str. 97. — Prim. *Ljublj. Zvon*, XIX., str. 29.

²⁾ Gl. *Ljublj. Zvon*, XIX., str. 91.

³⁾ Nikolaus Lenaus sämtliche Werke in zwei Bänden, herausgegeben von Eduard Castle, Leipzig, Max Hesses Verlag, I. zv., str. 50.